

Περὶ Ὀνείρων. Σπουδαίοτατον δυντως τυγχάνει τὸ περὶ δύει-
ρων ζήτημα· οὐτε οἱ ἀρχαῖοι οὐτε οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς οἱ διαπραγ-
ματευθέντες αὐτὸν κατέληξαν εἰς δριστικόν. τι ὡς πρὸς δὲ, τι ἀφορᾶ
τὴν πηγὴν τῶν ὄνειρων καὶ τὴν σχέσιν αὐτῶν μετὰ τῶν φαινο-
μένων τῆς ζωῆς ἡμῶν. Πᾶν δὲ ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν γινώσκομεν
συνίσταται εἰς τὰ ἔξης: δὲ δηλ. τὸ δνειρον είναι συγκεχυμένη
ἐνέργεια τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, λαμβάνουσα χώραν πρὶν
παραδοθῶμεν ἐντελῶς εἰς τὸν ὄντον ή δταν προσεγγίζει ή ἀφύ-
πνησις. Εἶναι λιαν ἀμφιβολον διν τὰ δνειρα διαρκοῦσιν ἐφ' δσον
διατελοῦμεν βαρέως ὑπνωττοντες· οὐδαράς δὲ θά ἐβλέπομεν τοι-
αῦτα, ἃν δ νοῦς ἡμῶν διετέλει ἐν εἰρήνῃ καὶ τὸ σῶμα ἐν ἐντελεί-
δησι καταστάσει, καθόσον μάλιστα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥπτον
ἐπιφρεζόνται ὑπὸ τῶν σωματικῶν παθήσεων τοῦ ὑπνωττοντος, καίτοι
ἄλλως δύνανται νὰ προέλθωσιν ἐκ τῶν διανοητικῶν τάσεων, τῶν
σκοπῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ.

'Η μεγάλη διαφορά ήταν ότι τών κατά τὴν ἐγρήγορσιν και τῶν κατά τὸν ὑπνον διαλογισμῶν ἡμῶν συνίσταται εἰς τὸ διτό έν τῇ πρώτῃ περιπτώσει αἱ διανοητικαὶ ἡμῶν δυνάμεις εὑρίσκονται υπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ λογικοῦ, τῆς κρίσεως ἡμῶν καὶ θελήσεως, ἐν φέντερῷ ταῦτα πάντα καθ' ὀδοκληροῖαν φαίνονται ἀπουσιάζοντα ἢ καθεύδοντα, ἢ δὲ φαντασία πατταῖ αχαλίνωτος, παραδιδομένη εἰς τὴν ἀπεριόριστον ἀκολασίαν, εἰς παντοιδῆτην παράλογα καὶ παράδοξα ινδάλματα, ἢ ἀποκαθίσταται δούλη ταπεινή, θῆμα τῶν φρικωδεστάτων ἐντυπώσεων, τῆς ἀδιλιθτητος καὶ τοῦ φρόβου, διτις δὲν εἶναι ἢ μυστηριώδης συνέπεια τῆς ἀσθενοῦς ἢ διατεταραγμένης λειτουργίας. 'Η δυσπεψία ἢ ἄλλο τι παρόμιον νορίζεται ὡς ἢ ἄμεσος αἰτία τοῦ πλείστου τῶν θνετῶν, καὶ ἡ ίδεα αὐτῆς φαίνεται ἢ πιθανωτέρα, ἐπικρατήσασα ἀφ' ὅτου ἀνεφάνη ἡ ιατρικὴ ἐπιστήμη.

Πάντες ἔχομεν πείραν τῶν ὄντερων καὶ γινώσκομεν ὅτι, ὃς ἐπὶ τῷ πλεῖστον, καὶ κατὰ πέσον ὅρον αἱ ὄντειρόπολιςεις ἡμῶν συνιστανται εἰς τὴν εὐάρεστον ή δυσάρεστον ἀναπαραγγήν τῶν διαλογισμῶν καὶ πράξεων τῶν ἀπασχολησασῶν ἡμᾶς κατὰ τὴν ἐγρήγορσιν· ταῦτοχρόνως δῆμως συγχέονται παραδόξως καὶ ἀλόγως πως μετ' ἄλλων τινῶν διαλογισμῶν καὶ πράξεων παρακολουθουμένων συχνάκις· υπὸ γελοιωδεστάτων συνδυασμῶν χωρὶς νὰ μᾶς ἐπιφέρωσιν οὐδεμίαν συγκίνησιν ἢ ἐκπληξίν. Κοινὸν τοῖς ὄντειρουμένοις εἶναι τὸ ἴπτασθαι: Παρετηρήθη ὅτι· ἐν εὑρυτέρῳ κοιτῶνι ὁ κύκλος τῶν ὄντερων συγχάνει εὐάρεστος. Ἐν εὐρυτέρῳ χώρῳ ἴπταμεντα ὑριαμβευτικῶς ὑπεράντα ἐκτεταμένων πεδιάδων ή περιφερόμενα ἐπὶ τερπνῶν λόφων καὶ λιμνῶν ἀνδοστολίστων· ἐν περιπτώσει λυπτηρῶν ὄντερων βιδηζόμενα ἀπελπιστικῶς ἐν τοῖς ἀπεριορίστοις λαβυρίνθοις δασῶν. Τούναντίον ἐν στενωτέρῳ χώρῳ ἀπολαμβάνομεν ἡδονικωτάτην τέρψιν ἐπὶ τῆς χλόης, η φυλαρούμεν πέριξ τῆς ἑστίας· δύνειρα δὲ θιλιβερά ὄντειρουμένοι συχνάκις εὐρισκόμενα ἐπὶ πετρώδους καὶ ἀκροσφαλοῦς ὁδοῦ, εἰς τὴν ὅποιαν ἔξοιλισθανίονεμ αδιακόπως καταβάλλοντες πᾶσαν προσπάθειαν διπας ἀφιχθῶμεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς δρους, ἐλαΐζοντες διτι θὰ μᾶς ὑπόδεχθῇ τις ἐν τῇ κορυφῇ, τὸ δόποιον δῆμως πολὺ σπανίως ἐκπληροῦσται. Ἀναμφιβόλως ἡ ἔνεργεια τῆς διανοίας τυγχάνει, εἰς ἔξαρτεικάς περιστάσεις μεγαλειτέρα καδ' ὑπνους· οὕτω πολλάκις βλέπομεν εἰς τὸ ὄντερόν μας, διτι ἀπασχολούμενα εἰς πολλάς ἔργασίας καὶ ίδιας ὑποθέσεις.

Πλὴν τῶν εὐαρέστων πηγῶν τῶν ὄντεων ὑπάρχουσι καὶ ἔτεραι πλήρεις φρίκης καὶ μυστηρίων καὶ πόνων ἡμικῶν. Εἰσοτε καδ' ὅπνους ὑποφέρομεν περισσότερον δὲ ὅσον ἡ γλώσσα δύναται νὰ ἐκφράσῃ. ὑπάρχουσι πλειστοί ἀνθρώποι, οἵτινες ἔνεκεν ἀσθενείας, δυστυχίας, κακονθείας δὲ ἐνοχῆς τινος ὑπόκεινται εἰς θλιβερότατα ὄντεις, ἐπομένως δὲ ὅπνος αὐτῶν ἀντί ἀναταῦσεως καὶ παραρυθίας, καθιστάται ἀντικείμενον σταθεροῦ καὶ ἀδιακόπου τρόπου. Διὰ πάσχομεν εἴτε πειριτλανάρμενοι εἰς φρίκαστέους τόπους πεπληρωμένους καὶ κατεχομένους ὑπὸ τερατωδῶν μορφῶν, εἴτε βασανίζόμενοι ὑπὸ

·δολοφόνων καὶ μὴ δυνάμενοι μῆδ' ἐλπίζοντες νὰ διαφύγωμεν, εἰτε ἔργαζόμενοι ἀγωνιῶδες πρὸς ἐπιτυχίαν ὁδυνάτου τινὸς καὶ ἀκατό-
θέτου, εἰτε κείμενοι ὑπτοι ἐν μέσῳ πτωμάτων, ἐγγίζοντες τὰς
Ψυχράς καὶ ὅζονδας αὐτῶν σάρκας, ή περιπατοῦντες μετ' αὐτῶν ἐντὸς
τῶν τάφων καὶ εἰσερχόμενοι ἐν φρικαλέᾳ σιγῇ εἰς τὴν ὅστεοθήκην
τοῦ κοιμητηρίου, ἔνθα διὰ τῶν ὄπων τῶν γυμνῶν ὄφδαλμάν παρα-
τηροῦσμεν ἐντὸς τοῦ κρανίου τῶν τεθνεψτων. Μετὰ τοιαύτην θέαν
ἔξυπνούντες, εθρικέσθεται ἐν ἀληθινῇ ἐκστάσει.

Δημ. Φ. Βολωνίνης.

Τὸ μέγιστον ἄγαλμα τοῦ κόσμου. Ἐν· Σιάδη ὑπάρχει ἄγαλμα τι τοῦ Βούδα, τὸ ὀποῖον βεβαίως θὰ είνε τὸ μέγιστον ἐν δλφ τῷ κόσμῳ. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο είνε ιδρυμένον ἐν ἀρχαίῳ τινὶ ναῷ τῆς πόλεως Πετσαβούρρες, ἐκτίσθη δὲ ἐκ πλινθων ἡτοι ὀπτῶν λίθων (τούβλων) καὶ ἐκ πηλοῦ, είτα δὲ ἐπεστρώθη ἔξωθεν μὲ γυψο-ειδῆ τινα μάζαν, τελευταῖον δὲ ἐλεύθηκαὶ ἐπεχρυσώθη. Ὁ θεὸς Βούδας κείται ἔξηπλωμένος. Οἱ όφθαλμοι αὐτοῦ είναι κατεσκευασμένοι ἐκ ζάμβυκος (μαργαριταρόβρυζας), ἡ δὲ κόμη αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἐκ φυσικῶν τριχῶν. Πότε κατεσκευάσθη τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ἀγνοεῖται. Καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπισκέπτονται τὸν ναὸν καὶ προσκυνοῦσι τὸ ἄγαλμα μυριάδες προσκυνητῶν. Αἱ διαστάσεις τοῦ ἄγαλματος είναι, κατὰ τὰς Ἑρχάτως γεννομένας ἀναμετρήσεις, αἱ ἔχει: Μῆκος 145 ποδῶν, μῆκος τῶν ἀτων 14 ποδῶν, πλάτος αὐτῶν εἰς τὸ ἄνω ἄκρον 3 ποδῶν καὶ 3 δακτύλων, μῆκος τοῦ ἀνω βραχίονος, ἀπὸ τοῦ ἄμμου μέχρι τοῦ ἄγκωνος, 30 ποδῶν, τοῦ κάτω βραχίονος, ἀπὸ τοῦ ἄγκωνος μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ δεικτοῦ, 46 ποδῶν, μῆκος τοῦ σκέλους 63 ποδῶν, μῆκος τοῦ ὄνω μέρους τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς 82 ποδῶν, μῆκος τῶν ποδῶν 17½ ποδῶν, μῆκος τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς 4½ ποδῶν, τῶν ὄνυχων 1½ ποδός, πλάτος τοῦ ποδὸς 7½ ποδῶν, πλάτος τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς 1½ ποδῶν.

Περὶ τῆς ἀναπνοῆς τῶν ἀνθέων. Κατὰ τὸν Γάλλον βοτανικὸν Georges Curtel, ἀνακοινώσαντα ἐσχάτως τῇ Ακαδημίᾳ τῶν Παρισίων τὰ ὄποτε λέσφατα τῶν ἔρευνῶν του περὶ τῆς ἀναπνοῆς τῶν ἀνθέων, τὸ ἀνδρὸς ἔχει εἰσπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν, ἡτις εἶναι μεγαλύτερα τῆς τῶν φύλλων τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ, τοῦ δάχτυλου ἐν τῷ σκότει καὶ ἐν τῷ διακεκινημένῳ φωτί.

Νέος Ιταλός μελοποιός. 'Εσχάτως παρεστάθη ἐν Δρέσδη καὶ βραδύτερον ἐν Βερολίνῳ ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Λέσσιγκ τὸ μελόδραμα «Cavalleria rusticana», τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ νεαροῦ Ιταλοῦ μελοποιοῦ Pietro Mascagni, μετὰ λαμπροτάτης ἐπιτυχίας. Τὰ γερμανικὰ φύλλα δροφάνως ἐπιδιψήλενούσι πολλοὺς καὶ ἀσυνήθεις ἐπαίνους εἰς τὸν νεαρὸν μελοποιόν, δοτῖς ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἐκτῆσατο μεγάλην καὶ ἀναμφισβήτητον φήμην. Τὸ ὥρην μελόδραμα παρεστάθη κατὰ πρώτην φοράν ἐν Πώμῃ τῇ 17 μαΐου 1890, καὶ ἔτυχεν ἐνθουσιωδεστάτης ἐπιδοκιμασίας. 'Η. μουσικὴ τοῦ Mascagni διακρίνεται ίδιαζόντως διὰ τὴν πρωτοτυπίαν της. 'Ο μελοποιὸς κατάγεται ἐκ Αιβρόνου, ἔνθα ἐγεννήθη τῇ 7 δεκεμβρίου 1863, ἐκ πατρὸς ἀρτοποιοῦ, ἐσποδόδασε τὴν μουσικὴν ἐν Μεδιολάνοις, ίδιᾳ παρὰ τῷ μουσικοδιδασκάλῳ Michele Saladino, καὶ διεκρίθη ἥδη ἀπὸ τοῦ 1881 δι' ὕφεσις μουσικᾶς συνέσεις, οἷον μικροῦ τινος μελοδράματος «Ἐπιγραφέντος «Inflante» καὶ διὰ τῆς μελοποίησεως τοῦ ποιμάτος τοῦ Schiller «Das Lied an die Freude».

‘Ο Αλφρόνος Daudet ἀσχολεῖται ἥδη περὶ τὴν συγγραφὴν νέου δράματος ἐπιγραφομένου «Le soutien de famille» (Τὸ οἰκογενειακὸν στήριγμα), διεσκεύασε δὲ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ «Numa Rumestan». Αυ- φότερος τὰ δράματα ταῦτα ὅταν παρασταθῶσι προσεχῆσσι ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Γυμνασίου (Gymnase ἐν Πορτούσιοι).